

Sygn. akt IV CNP 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV Ca 600/12,
w sprawie z wniosku A. C., M. G.
i D. O.
przy uczestnictwie T. K.
o zniesienie współwłasności i podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania T.K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 24 kwietnia 2013 r. wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności i podział majątku wspólnego.

Środek prawny, którym posłużyła się skarżąca, pomimo nazwania go skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia, nie ma cech takiej skargi. Uczestniczka powieliła w nim z niewielkimi tylko zmianami treść jej odrzuconej skargi kasacyjnej, którą uprzednio zaskarżyła to samo orzeczenie. Formułując skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, skarżąca, podobnie jak w skardze kasacyjnej, wniosła o uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, co stoi w sprzeczności z istotą i celem skargi przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi specjalny środek procesowy pozwalający na uzyskanie prejudykatu w późniejszym procesie przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie; celem skargi nie jest wzruszanie prawomocnych orzeczeń sądów obu instancji.

Sposób sformułowania skargi doprowadził do tego, że jest ona dotknięta licznymi nieusuwalnymi brakami zasadniczych elementów konstrukcyjnych wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Każdy taki brak stanowi dostateczną i samodzielną podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Uczestniczka nie wskazała w skardze, w jakim zakresie zaskarża postanowienie Sądu odwoławczego (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie wskazała także przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). W skardze brak ponadto uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem tego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jednocześnie skarżąca nie zawarła zasadniczego z punktu widzenia istoty i celu skargi, wymaganego przez art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c., wniosku o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia, zastępując go wadliwie

wnioskiem, który jest właściwy jedynie dla skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy skargę odrzucił na podstawie art. 424⁸
§ 1 k.p.c.

I.n